

א. אדם הרואה ראייה אחת של זיבה, אין היא אלא כדין ראיית קרי בעלמא, והרי הוא טובל מיד, ונטהר ב"הערב שמש".

ב. אדם הרואה שתי ראיות, הרי זה סופר שבעה ימים נקיים מזיבה, וביום השביעי טובל ונטהר בהערב שמש.

ג. אדם הרואה שלש ראיות, הרי זה סופר שבעה נקיים, טובל ביום השביעי, ונטהר בהערב שמש, ולכשיאיר היום השמיני מביא קרבן.

ד. ראה שלש ראיות וספר שבעה נקיים, וטבל ביום השביעי והעריב שמשו, וחזר ונעשה זב בלילה, שראה אור ליום השמיני שלש ראיות חלוקות, והיו כל שלשת הראיות בלילה, קודם שהגיעה השעה הראויה להביא קרבן זב, הרי זה סופר שוב, ונטהר מזיבתו השניה.

אך אינו מביא אלא קרבן אחד לשתי זיבותיו, מפני שאנו מחשיבים את שתי זיבותיו כזיבה אחת.

אבל אם נעשה זב החל מהיום השמיני בבוקר, אחר שהוא כבר יצא לשעה הראויה להביא קרבן – שתי זיבות הן.

וגם אם עדיין לא הביא את הקרבן על הזיבה הראשונה, הוא אינו יוצא בו ידי חובת הזיבה השניה, אלא הוא חייב להביא קרבן נפרד לזיבתו השניה.

ראוי בראשון, ולכן אף הטמא בראשון של רגל משלים בשאר ימי הרגל.

מתקיף לה רב פפא:

ט-ב והרי הניחא למאן דאמר: פסח (11) שני – תשלומין דראשון הוא, יפה אתה אומר: טומאה שאני, כיון שיש לה תשלומין בפסח שני.

אלא למאן דאמר: פסח שני – רגל בפני עצמו הוא, ואינו תשלומין לראשון, הרי שלא מצאנו בפסח תשלומין לטומאה, ולפיו, מאי איכא למימר?!

אלא, אמר מתרין רב פפא:

קסבר רבי יוחנן: לילה אינו נחשב "מחוסר זמן".

לא אמר רבי יוחנן שהטמא משלים, אלא כשנטמא באמצע הלילה, כיון שיצאה שעה בלילה הראויה לקרבן, וכמו שאמר "נטמא בלילה"! כי כבר משהגיע ליל החג נקרא כבר האדם "מחויב בקרבן" של חגיגה וראייה, אלא שהלילה מעכבו מלהקריב בפועל משום שאין מקריבין קרבנות אלא ביום, ואין זה כמי שלא הגיע עדיין זמן חיוב החגיגה. [רש"י מנחות ק א בסוף העמוד].

ואכתי תמהינן: ומי אמר רבי יוחנן הכי, שלילה אינו חשוב "מחוסר זמן"?!

והאמר רבי יוחנן:

11. בפסחים צג א נחלקו תנאים בגר שנתגייר

רבי נתן סבר: אינו מביא פסח שני, מפני שהשני תשלומין של ראשון הוא, וכל שאינו ראוי בראשון אינו ראוי בשני.

בין שני פסחים או קטן שנתגדל בין שני פסחים, אם חייבים בפסח שני.

רבי סבר: מביא פסח שני, מפני שאין השני